

VRIJE VOGELS

VRIJE VOGELS

Ferdi Bechtold

Schrijver: Ferdi Bechtold
Coverontwerp: Ferdi Bechtold
Illustraties: Ferdi Bechtold
ISBN: 9789402138764
© Ferdi Bechtold

Als je dit boek gekocht hebt kun je alle witte puntjes naar eigen inzicht inkleuren. Dan wordt het nog meer van jezelf. Het schijnt een meditatieve hobby te zijn, plaatjes inkleuren.

Frisse luchten dringen binnen

Frisse luchten dringen binnen door mijn wijd openstaande raam, met een frisse blik kijk ik naar buiten. Mijn bureau toont een beeld van rustgevende leegte, een uit de kluiten gewassen woud van kamerplanten is verwerkt tot compost voor de tuin. De ruiten zijn gewassen, streeploos schoon zie ik de buitenwereld. Geen obstakel staat de draaicirkel van mijn raam nog in de weg.

Het licht is nu voor mij, vier vierkante meter heeft het om binnen te vallen op het bureau. Stof daalt neer, stof dat er niet was toen er geen licht was. Met een doekje haal ik het weg, niets hoef ik opzij te leggen.

Ik kijk naar buiten en geniet van de wolken, de wind, de regen en de zon. Er is niets van mij bij, maar ik zie het toch maar mooi. Een schouwspel van zwevende wolkenluchten trekt aan mijn toren voorbij, als een traag stromende rivier in de lucht.

Niets was er voor nodig dan moed: de moed om een stel planten in blakende gezondheid naar een voortijdig graf te dragen, als kostbaar voer voor de wormen. Maar nu heb ik licht. En dat is iets waard, hoewel het niks kost, afgezien van een stel kamerplanten.

Ik zag het met eigen ogen

Iets is er veranderd, ik ruik het bij binnenkomst. De verwarming is gaan branden, de herfst begint dit jaar op twintig augustus. De zomer is verdrongen door dagenlange plensbuien en de paddestoelen staan overal langs de weg. En nu is het ook nog koud, koud genoeg om de verwarming aan te laten springen.

Dit voorjaar begon ik mijn tuin. Ik zou het een moestuin kunnen noemen, maar daarmee zou ik onrecht doen aan een zorgvuldig uitgebalanceerd tuinontwerp dat zelfs tijdens de heetste dagen van de volle zomer geen extra water nodig heeft. Moestuin klinkt als de plek waar ijverige lieden minutieus onkruid wieden tussen kaarsrecht gezaaide regels knolletjes en bietjes, als aspirerende akkerbouwers op een landje van postzegelformaat. Ieder weekend schoffelen en 's avonds de sproeier aan, zo ver ben ik nog niet heen.

In mijn natuurlijke improvisatie verbouwde ik uien, aardappelen, bonen, vlas, pompoenen, zonnebloemen, aardperen en courgettes. Te veel om op te noemen zag ik zijn weg omhoog vinden, als het niet gegrepen werd door de kippen of andere vogels. Luizen namen mijn bonen te grazen en de courgettes verstikten de aardappelplanten. Voorlopig oogst ik vooral grondverbeteraar en zaaigoed.

Maar ik zag het met eigen ogen zelf gebeuren.

Een weerpraatje maakt alles duidelijk

Een straffe zuidwesterstorm teisterde de tuintjes van de Graafse hof in de Pinkstermiddag van 9 juni 2014. Bij de zuiderburen hagelden complete akkers kapot, maar de wind teisterde ook het onfortuinlijke tuintje van Sophie. Duidelijk was te zien hoe het geweld van de zuidwester over het land was geraasd en de snijbiet ruw tegen de grond had geslagen.

Tuinier Ferdi Bechtold was ter plaatse en liet zijn licht schijnen over de situatie: “Het laat zich raden wat hier is gebeurd. Vanuit mierenperspectief gezien hebben we hier te maken met een uitgestrekte, lege grasvlakte op het zuidwesten waaruit plotseling het tuintje van Sophie als een immens obstakel opdoemt.

De vlakke wand van de kas op het oosten fungeert daarnaast als een soort van geleider, waardoor de winddichtheid op de zuidwestpunt van de tuin nog eens extra toeneemt. Met name de snijbiet op dit punt maakt natuurlijk geen schijn van kans tegen een geselende storm.

Of dit een probleem is? Ik begreep van Sophie dat ze toch nooit iets doet met dit gewas, dus misschien stond het wel precies op de juiste plek. Een massieve border geeft al snel verraderlijke valwinden, dan is afremmen met een absorberende structuur toch een betere optie.”

Een kleine demonstratie

Door mijn open raam hoor ik een geluid. Het is eerst niet duidelijk wat het precies is, maar als de jongens in mijn gezichtsveld komen, kan ik ook horen wat ze scanderen: “Free Palestina, Free Palestina, Free Palestina”.

Terwijl ze aan mijn raam voorbijrijden sterft het geluid weer weg. Twee jochies waren het, van een jaar of tien zo te zien. Ze droegen een trainingspak, alsof ze naar de voetbaltraining waren geweest. Zijn ze nu aan het trainen voor een demonstratie waar ze later naar toe willen gaan, of is dit een werkelijke kleine demonstratie?

Is het een nieuwe demonstratie-strategie, kleine demonstraties op willekeurige momenten door willekeurig kleine groepen op willekeurige plaatsen? Het is wel een idee misschien, dan kun je terwijl je onderweg bent op weg naar iets nog even demonstreren voor datgene wat je als goede zaak gekozen hebt. Anders is dat allemaal toch maar verloren tijd.

Dan hoef je ook niet helemaal naar Den Haag of weet ik waar om je mening onder de aandacht te brengen, er is altijd wel iemand die het hoort. Gewoon lekker op de fiets even demonstreren, dan ben je er meteen even uit. Als een soort button of sticker met geluid.

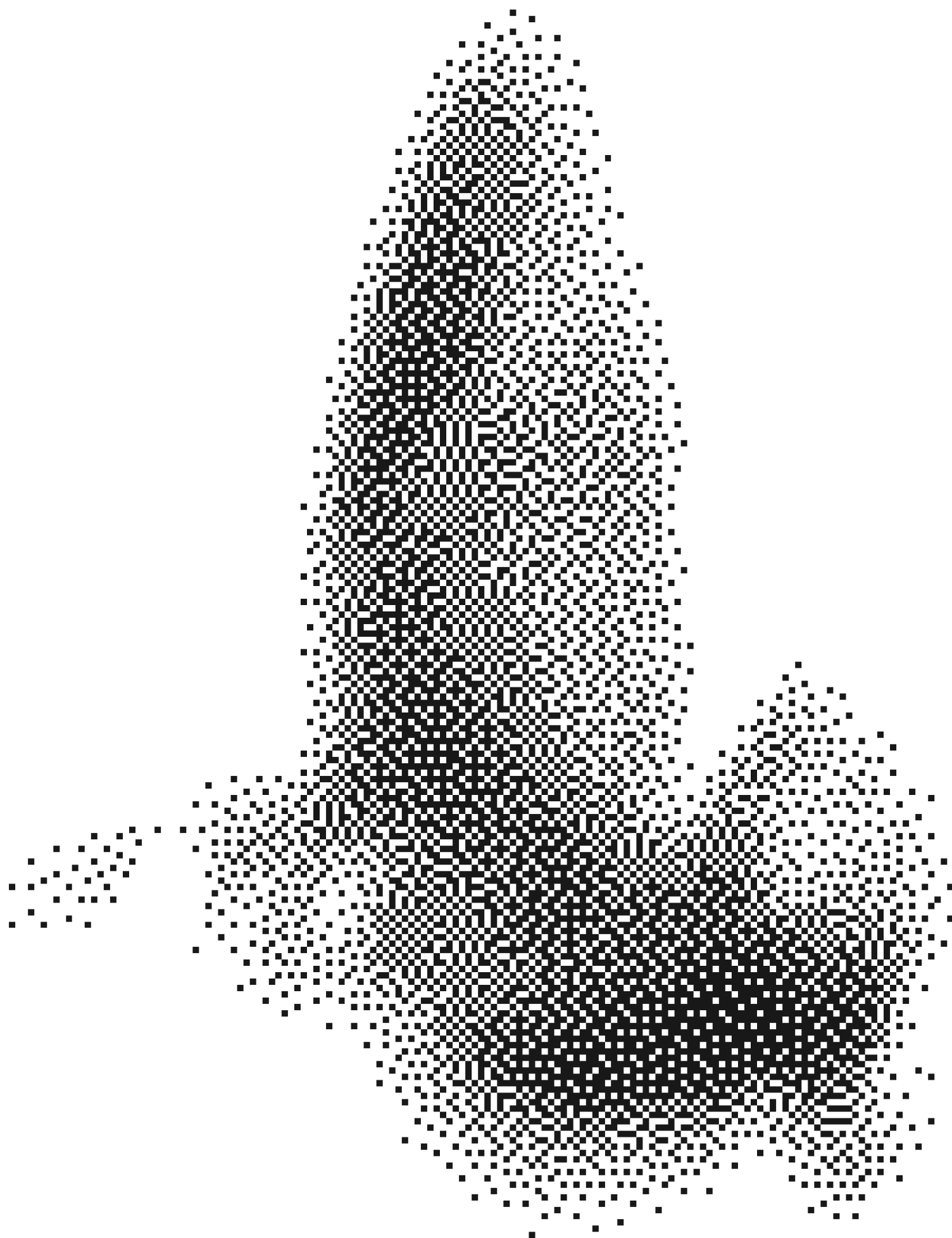
Glasbewassing

Ik hoor een gestommel en ik zie een borstel tegen het raam geplant worden: het is de glazenwasser. Sinds kort gebruikt hij meestal die lange pijp voor de bovenste verdieping.

Vorig jaar klom hij nog op zijn laddertje omhoog, sponsde het raam en maakte het vervolgens met zijn wisser droog. Dat ging altijd maar net goed. Hij ging op de bovenste sport van de ladder staan en met het uiterste puntje van de wisser bewies hij zelfs de verste hoek van het raam.

Bewassen, het is echt een woord en de merkwaardige verleden tijd is bewies, maar ik denk niet dat die vaak gebruikt wordt. Het woord bewassing heb ik wel in het wild gebruikt zien worden: huppeldepup glasbewassing noemde een contractloze ex-collega zijn nieuwe bedrijf, zijn naam is me ontschoten. Glasbewassing wordt vooral uitgeoefend in villawijken, glazenwassers kunnen overal aan het werk zijn.

Jarenlang gingen ze massaal hun ladder op om hun geofende streeploze slagen te maken en nu blijkt het ook gewoon schoon te worden met een uitschuifbare pijp, een borstel en water. Ik kijk hoe het water naar beneden zakt en zie de laatste druppels weg trekken. Droog maken is niet eens nodig, geen streepje te zien.

Losse bouten, waar komen ze vandaan?

Twee losse bouten liggen er op mijn bureau. Van de eerste is het me volledig duidelijk waar hij vandaan komt. De linkerleuning van mijn stoel kan mijn gehang niet meer dragen, daar is geen twijfel over mogelijk. De tweede is minder duidelijk. Komt hij uit de andere stoel? Ik heb niets gemerkt toen ik er op zat. Daar zal ik even naar moeten kijken, anders kan ik niet meer relaxed schommelen. Ik zal hoe dan ook mijn inbussleutels moeten opzoeken.

Een paar jaar geleden had ik nog een kinderstoeltje achter op mijn fiets. Wanneer ik dan een losse bout zag liggen in de buurt van ons schuurtje was ik een stuk minder laconiek. Ze trillen wel eens los tenslotte en ik wil er niet aan denken wat er gebeurt als zo'n kinderstoeltje los schiet. Maar blijkbaar waren ze steeds van iets of iemand anders.

In diezelfde tijd heb ik ook meegemaakt dat iemand de het voorwiel van mijn fiets had losgeklikt. Dat zou een vervelend ongeluk zijn geworden, als ik het niet gezien had voordat ik weg reed. Zal iemand gedacht hebben dat ik iets gedaan had waardoor ik het verdiende, of zal het toch een gewone debiel geweest zijn?

De weergoden beschikken zelf

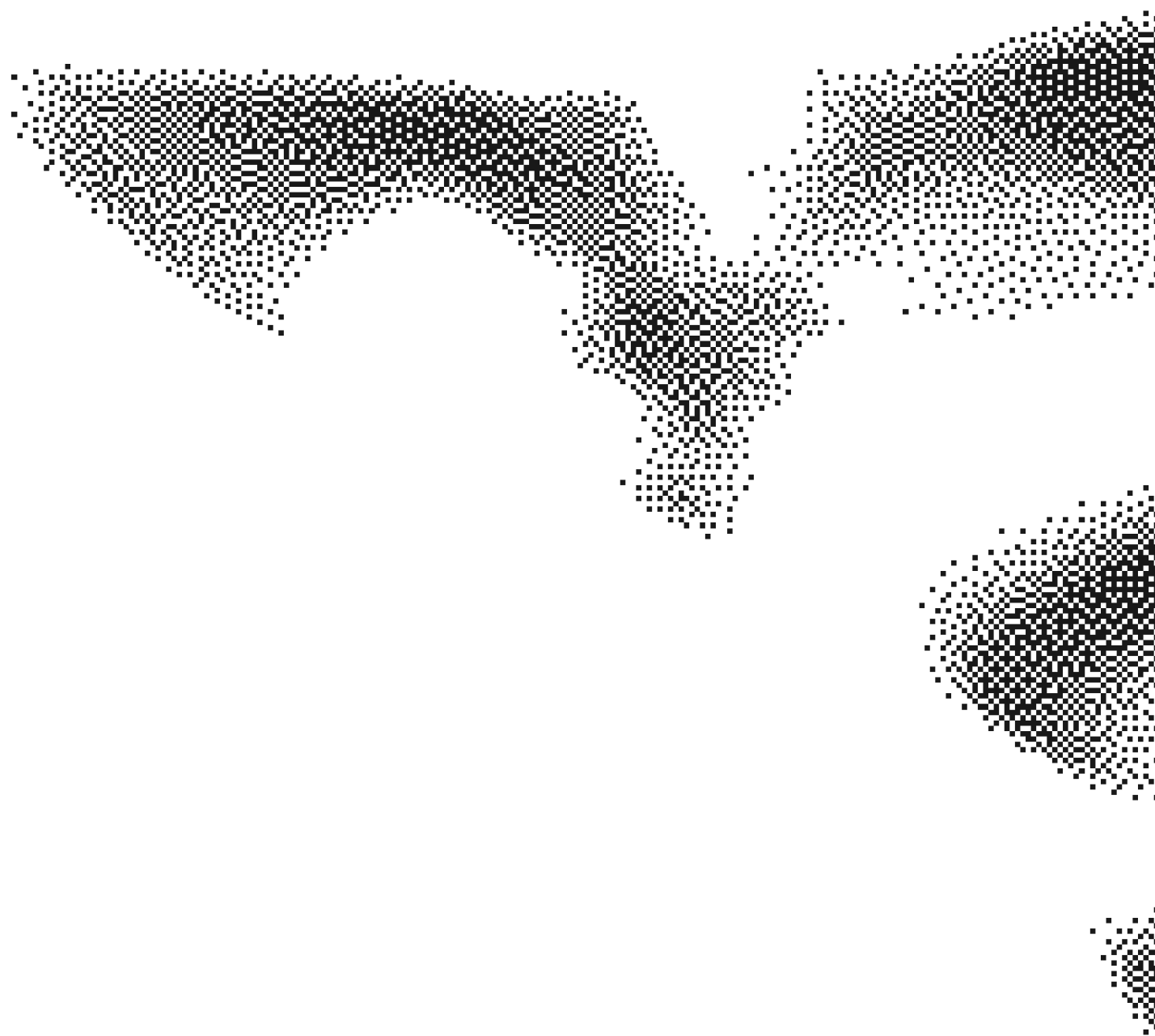
Niets zo veranderlijk als het weer, wordt wel eens beweerd. Maar vandaag is dat niet van toepassing, tenzij je die sporadische periodes zonder neerslag ziet als een grote verandering, in een regenachtige dag.

De weergoden kunnen iemand niet altijd goed gezind zijn, denk ik, terwijl ik hier behaaglijk binnen zit. We zouden eigenlijk naar een festival gaan, het Effect festival in Engelen. Lekker dicht bij huis, je kunt er zo naar toe fietsen. Het leek me wel leuk en ik zou zeker nog bekeken hebben wat het programma was, als ik het effect van het weer op deze dag niet had voorzien.

Mijn vrouw heeft nog met een aantal van de deelnemers over het weer gesproken in de aanloop naar het festival. “Daar denken wij niet over na”, hadden ze resoluut geantwoord. Blijkbaar houden ze er het bijgeloof op na dat iets niet gebeurt wanneer je er niet over nadenkt.

Het Vliegerfeest in Halder en vervolgens in Berlicum was ook altijd een erg leuk festival. Ook dat was buiten. Ik heb nog een organisator van dit festival als collega van me gehad bij de toenmalige PTT-post. Hij werd mijn collega na een vliegerfeest dat volledig in het water was gevallen.

Scheten laten, of toch iets anders?

Mijn zoon en ik zitten naast elkaar als ik plotseling een raar gepruttel hoor. Hij kijkt me lachend aan en ik krijg een vaag vermoeden dat hij een scheet gelaten heeft, maar ik weet het niet zeker. Even later hoor ik het geluid weer en ik vraag of het van hem komt. Hij antwoordt ontkennend. Blijkbaar lachte hij naar me omdat hij dacht dat ik een scheet liet.

Zal er hier ergens een beest rondlopen in de kamer of is het misschien een motvlinder die ergens tegenaan klappert met zijn vleugels? Of is het misschien toch een vreemd geluid van de printer die uit zijn slaapstand gesprongen is? Wat heb ik vandaag veranderd in de kamer? Ik heb een stel flessen in een kratje gelegd op versnipperd papier. Misschien is het geluid van papier dat weer omhoog veert.

De volgende dag hoor ik van mijn vrouw dat het geluid onder het bureau vandaan komt. Daar staan mijn courgettes in het zoetzuur die ik een paar weken geleden gemaakt heb. Helaas zijn ze mislukt, bacteriën zijn aan het werk. Geleidelijk zijn de deksels boller gaan staan en nu ontsnapt er door klaarblijkelijke rotting ook nog lucht, een soort van scheten inderdaad.

Mijn eigen bootje

Ik ben best een tevreden mens, maar soms zie ik iets en dan denk ik: dat is misschien wel iets, een bootje bijvoorbeeld. Ik zou dat bootje dan ergens aan het water kunnen leggen en als ik zin zou hebben zou ik er een stukje mee kunnen gaan varen. Niet echt ergens naar toe, meer een paar slagen roeien zodat ik van de kant af ben.

Dan zou ik op een drukke stranddag in mijn bootje kunnen stappen en het gekrioel achter me kunnen laten. Midden op het water zou ik een beetje kunnen gaan liggen soezen in de zon. Iets te eten mee, iets te drinken mee en wat te roken, dat zou een mooie dag zijn. Zo 'n grote vissersparaplu zou me droog houden als het zou gaan regenen.

En dan roeide ik tegen de avond weer naar de kant, de meeste badgasten zouden al vertrokken zijn. Ik zou uit mijn bootje stappen en dan ging ik weer naar huis. Of ze nog een beetje wilden bijten, zou me misschien gevraagd worden als ik thuis kwam. Maar ik zou het antwoord schuldig moeten blijven, want ik had geen hond gezien. Daar heb je op het water geen last van.

Slecht burgerschap

Het blijft onder ons, maar ik moet het toch even kwijt: twee vrienden van me zijn smokkelaars. Om de maand rijden zij naar obscure plekken in het zuiden zoals Baarle-Hertog en dan kopen zij smokkelwaar. Zij doen het puur en alleen voor het geld, van smokkelaars hoef je geen goed burgerschap te verwachten.

Terwijl onze man in Den Haag braaf zijn sommetjes zit te maken, ontduiken zij de accijnzen. Ze rijden naar de zuiderburen om goedkoop te gaan tanken, maar het meeste wat ze kopen zijn sloffen shag. Die paffen zij dan hier in Nederland op, alsof er niks aan de hand is, dat is toch niet gezond?

De grens staat wagenwijd open en daar maken zij doodleuk gebruik van. Vier sloffen shag mogen ze tegenwoordig meenemen, maar waarom kopen ze er eigenlijk geen tien? Waarom geen vrachtwagen vol, dan kunnen ze die meteen aftanken.

“Geen mens controleert de grens en het helpt ons de maand door. Ik heb in Duitsland ook nog tien flessen rum gekocht, die kosten daar maar zes euro. Laat die suffice lekker doorzeuren over zijn rokende en drinkende collega's, lekker belangrijk. Dan denken wij ondertussen aan onze eigen portefeuille.” Zo praat dat stel over Jeroen.

